

Κερασ. β) Ἐπὶ ζημίας, ἐπανορθῶ, ἀποκαθιστῶ Πόντ. (Κερασ. Χαλδ.): Ἐπέβγαλα τὴ ζεμία μ' Κερασ. Ὁσήμερον θ' ἐπεβγάλλω τ' ὄψεσ' ὄν τὴ ζεμία μ' Χαλδ. γ) Ἀνταποδίδω τὸ κακόν, ἐκδικοῦμαι Θράκ. (Ἀδριανούπ. Κομοτ. κ. ἀ.): Αὐτὸ ποῦ μ' ἔκανες θὰ σ' τ' ἀποβγάλω Κομοτ.

7) Ἐξάγω ἐντελῶς, τελειώνω τὸ βγάλλισιμο (τῆς προθ. ἀπὸ σημαινούσης ἐπίτασιν πάσης ἐννοίας δηλουμένης διὰ τοῦ ἀπλοῦ βγάλλω) Κρήτ. Μῆλ. Σίφν. κ. ἀ.: Ἐπόβγαλα ὄξω τὰ ξύλα Κρήτ. Ἐποβγάλαμε τὸ κριθάρι (ἐξερριζώσαμε ὅλο τὸ κριθάρι) αὐτόθ. Ἦτανε λιγάκι βγαρμένο καὶ τ' ἀπόβγαλε Σίφν. 8) Πλύνω τὰ ἐνδύματα μὲ τὸ δεύτερο νερὸ Μῆλ. Συνών. κατενίζω, ξεβγάλλω.

Μετοχ. ἀποβγαλμένος 1) Ἀπόβλητος, ἀπόκληρος Ρόδ.

2) Ἀρατικῶς, ὁ ἄξιος ἀποβολῆς Ρόδ.

Πβ. ἀποβγάσω.

ἀπόβγαλμα τό, Πόντ. (Ἄμισ. Κερασ.) ἀπέβγαλμαν Πόντ. (Κοτύωρ.) ἀπήβγαλμαν Πόντ. ἐπέβγαλμαν Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) ἀπόβγαρμα Κρήτ. Κύθν. Μύκ. Χίος ἰπόβγαρμα Κρήτ. (Σητ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποβγάλλω. Ἡ λ. πάντως μεσν. ὡς μαρτυρεῖ τὸ παρὰ Μαχαιρ. 1, 388 καὶ 390 (ἐκδ. Dawkins) ἀπόβγαρμαν.

1) Ἐκδίωξις ἀποπομπή, ἀποβολή Κρήτ. (Σητ.) Κύθν.: Κακὸ ἀπόβγαρμα τοῦ κάνειις τέτοια ὦρα, ποῦ θὰ πάη ἡ κακομοῖρα ἐδὰ νὰ κοιμηθῇ; Σητ. 2) Ἐξοδος, τέλος Μύκ.: Ἀπόβγαρμα Ἀούστου θὰ σὰς ξεφιδώσω (περὶ τὰ τέλη Αὐγούστου θὰ σὰς κάμω τραπέζι). 3) Ἐπὶ τῶν καρπῶν, οἱ λεπτοὶ καὶ ἀτροφικοί, οἱ ὑπολειπόμενοι μετὰ τὴν συλλογὴν τῶν πολλῶν καὶ ἀδρῶν, ἰδίᾳ ἐπὶ τῶν ἐσπεριδοειδῶν Χίος: Ἐπούλησα τὸν καλὸν καρπὸ κ' ἐμείναν τ' ἀποβάρματα.

4) Ἀνταπόδοσις ὀφειλομένου, ἐξόφλησις, ἀπότισις Πόντ. (Ἄμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Χαλδ. κ. ἀ.): Δέκα λιρῶν ἀπέβγαλμα γολαί ἐν' (γολαί = εὐκολον) Κοτύωρ. Τ' αἶκον τ' ἐπέβγαλμαν ἄς ἔστικεν ὁπίσ' (τοιαύτη ἐξόφλησις ἄς μὴ ἐγένετο) Χαλδ. Συνών. ἀποβγάλλισιμο).

ἀποβγάλλισιμο τό, Πόντ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποβγάλλω.

Ἀπόβγαλμα 4, ὁ ἰδ.

ἀπόβγαλτος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀπέβγαλτος Πόντ. (Κερασ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. *ἀποβγαλτός < ἀποβγάλλω τῆς στερήσεως δηλωθείσης δι' ἀναβιβασμοῦ τοῦ τόνου. Ἰδ. ἀστερητ. 2α.

1) Ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ἀνταποδοθῇ, ἀνανταπόδοτος Πόντ. (Κερασ. Χαλδ.): Τ' ἐμὰ τ' ἀμᾶκια ἀπέβγαλτα εἶν' (οἱ κόποι μου εἶναι ἀνανταπόδοτοι) Χαλδ. 2) Ὁ μὴ ἀποδοθεὶς, ὁ μὴ ἐξοφληθεὶς: Ἀπέβγαλτον ἐν' τὸ χρέος-ι-μ' (ἀπλήρωτον εἶναι τὸ χρέος μου) Χαλδ.

ἀποβγαλῶνω ἀμάρτ. ἰποβγαλῶνω Σύμ.

Ἐκ τοῦ ἀπόβγαλα ἀορ. τοῦ ἀποβγάλλω. Διὰ τὸν σχηματισμὸν πβ. ἀποβαλῶνομαι.

Καταστρέφω, ἀφανίζω, φονεύω: Ἐποβγαλῶθησαν γούλοι των. Πβ. ἀποβγάλλω 1 γ.

ἀποβγῶνω ἀμάρτ. ἀπεβγῶνω Πόντ. (Κερασ. κ. ἀ.) ἰπεβγῶνω Πόντ. (Κερασ. κ. ἀ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἀμαρτ. ρ. βγῶνω.

Ἀπαλλάσσομαι χρέους ἐξοφλῶν αὐτό: Ἄσμ.

Πουλεῖ καὶ τὸν ἰσοπάνον ἀτ' μὲ τὸ χρυσὸν γαβάλι καὶ κ' ἐπορεῖ ἰπεβγάλλ' ἀτο καὶ κ' ἐπορεῖ ἰπεβγῶνη (γαβάλι = ποιμενικὸς αὐλός).

ἀποβδόμαδα ἐπίρρ. Ἄνδρ. Ἡπ. Θήρ. Κεφαλλ. Κρήτ. Κύθν. Πελοπν. Χίος — Λεξ. Μπριγκ. Βλαστ. 367 Μ. Ἐγκυκλ. Πρω. Δημητρ. ἀπουβδόμαδα Ἡπ. (Ζαγόρ.) Θράκ. (Σαρεκκλ.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀράχ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. βδομάδα, δι' ὁ ἰδ. ἐβδομάδα.

Ἀπὸ τῆς προσεχοῦς ἐβδομάδος ἐνθ' ἄν.: Ἀποβδόμαδα λογαριάζομε νὰ φύγωμε Πελοπν. Ἐλα ἀπουβδόμαδα κὶ βλέπουμι Ἀράχ. Ἀποβδόμαδα θὰ πλύνου Αἰτωλ. Συνών. φρ. ἀπὸ βδομάδα.

ἀποβέγγερο τό, Ἰων. (Σμύρν.) Πάρ. — Λεξ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. βεγγέρα.

1) Ἡ πέραν τῆς κανονικῆς ὥρας παράτασις βραδινῆς συγκεντρώσεως Λεξ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ. 2) Βραδινὴ φιλικὴ ἢ οἰκογενειακὴ συγκέντρωσις Ἰων. (Σμύρν.) Πάρ.

ἀποβελονιάζω ἀμάρτ. ἀποβελονιάζω Πόντ. (Σάντ. Χαλδ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. βελονιάζω.

Ἀφαιρῶ τὸ νῆμα ἀπὸ τὴν βελόνην.

ἀποβελονίασμα τό, Πόντ. (Χαλδ.) ἀποβελονίαγμαν Πόντ. (Σάντ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποβελονιάζω.

Ἡ ἀφαίρεσις τοῦ νήματος ἀπὸ τὴν βελόνην.

ἀποβενετώνω ἀμάρτ. ἰποβενετώνω Κύπρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. βενετώνω.

Γίνομαι κυανοῦς ὑπὸ ψύχους ἢ ἄλγους: Ἐποβενέτωσεν πού τὴν κρυάδα καὶ πού τοὺς πόνοους. Ἐμεινεν ἰποβενετωμένον τὸ μικρὸν πού τὸ κλάμαν. Συνών. μελανιάζω, μπλαβίζω.

ἀποβέντεμα ἐπίρρ. ἀμάρτ. ἀποβέδεμα Θήρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. βεντέμα.

Μετὰ τὸν τρυγητόν: Ἀποβέδεμα θὰ κουβαληθοῦμε 'ς τὴ Χώρα. Συνών. ἀπότρυγα.

ἀποβεντεμίζω ἀμάρτ. ἀποβεδεμίζω Θήρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. βεντεμίζω.

Τελειώνω τὸν τρυγητόν: Θ' ἀποβεδεμίσωμε σήμερο. Συνών. ἀποτρυγῶ.

ἀποβεντέμισμα τό, ἀμάρτ. ἀποβεδέμισμα Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποβεντεμίζω.

Τὸ τέλος τοῦ τρυγητοῦ: 'Σ τ' ἀποβεδέμισμά δων εἶναι τὰ δεδρα ὅλα. Συνών. ἀποβεντεμισμός, ἀποτρυγι, ξετρυγι.

ἀποβεντεμισμός ὁ, ἀμάρτ. ἀποβεδεμισμός Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποβεντεμίζω.

Ἀποβεντέμισμα, ὁ ἰδ.: 'Σ τὸν ἀποβεδεμισμὸ τῷ σταφυλῶ θὰ πάμε 'ς τὸ χωριό.

ἀποβεργίζω Χίος

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. βεργίζω.

Κάμπτομαι: Ἐποβέργισε τὸ κλαδὶ καὶ κόντεψε νὰ σπάσῃ. || Ἄσμ.

Εἶναι ψηλός, εἶναι λυγρός, ἴσιος σὰν τὸ καλάμι,

ἀποβεργίζ' ἢ μέση του σὰν τὸ μαργαριτάρι.

Συνών. λυγρίζομαι (ἰδ. λυγρίζω).

ἀποβίδωμα τό, ἀμάρτ. ἀποβίδωμαν Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποβιδῶνω.

